

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЬ ЗА

КЊИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

Овај листъ излази Вторникомъ и Петкомъ. Цена му в годишња безъ завѣтка 14. цв. а полгод. 7 цв. — са завѣткомъ по' цв. на по' год. екуплѣ. Ко жели у Београду да му се носи кући а не у дуќанъ или у канцеларию по' цв. на пола год.

НЕМЕЗИСЪ

или

БОГИНЯ ПРАВДЕ.

(Съ немецкогъ)

Алексисъ стаяше предъ нѣомъ, тужно смешенъ играше се око устница нѣгови; нѣгово црно, велико око погледало е у ону, која е у исто време едну ружу разкидала, певаючи неку арию изъ Роберта. Свирѣпа е была ова игра, кою е Франциска съ нѣиме играла, ерѣ онъ бы іой све радо жертвовао, радо бы за ню и погинуо, само кадъ бы е то усрећило.

Любовь се са свима нѣнымъ сладкимъ боловима у нѣгово срце уселила. Нѣму, кой ништа друго непочитоваше, нити шта друго любляше осимъ нѣгове виолине, показала е любовь право быће овогъ света. Еданъ красный майскій данъ осветли нѣгово срце, ков быяше тиха и тайна ћелия: у којой е любовь обитавала; разгоняваюћи сурово ладно самолюбие, што му е душу помрачавало. Алексисъ познаде на земљи свое небо, а у Франциски анђела, животь му се учини майска ноћ у Перси, гди се чезнеће песме славуя оре, кои се на ружичномъ лишћу люляю; гди звезде снѣгобелу пену потока између цветны обала жуборећегъ осіяваю. Садъ е Алексисъ знао шта е животь, и еданъ внутренній гласъ шапуташе му тихо: животь безъ художества, подобанъ е тавной зимной ноћи, али животь безъ любви личи на гроблѣ, гди се место радости мртвачка глава кези, и место живота сладости, гласъ страшила ечи. Алексисъ е любіо Франциску ватрено и срдечно, жертвовао бы любви и свое художество, за еданъ нѣнъ погледъ, заедно дануће нѣны уста, разбио бы свою виолину. Бѣдный, па шта му е то све помагало, кадъ му се она само ругала. Нетреба замерити женской, кадъ каквогъ звекана изсмеява, али кадъ се сузама едного благородногъ мужа руга, кадъ женска, коя бы га до божества узвисити могла, съ ладномъ смисленосћу, до очаянія тера га, онда е женска правый одпадникъ божій — сатана — само несмыслена суета, каһиперска притворность могу Франциску овде извинити, што се овако лакомислено са Алексіевимъ срцемъ титрала.

Алексисъ стаяше предъ нѣомъ она триумфираше. — „Немойте овај озбыльнй часъ на лако узимати,“ говораше іой Алексисъ узуђенимъ гласомъ, „има магновеня, кадъ е наше чувство свето и очишћено. Тако е ово магновенѣ, у комъ вамъ я сада говоримъ. Промислите се добро, овде се тиче мое среће, а може быти и ваше.“ — —

„Мое среће? Ха, ха, ха!“

Младшѣ ућути до живца уврећенъ, горка превара падне му као синій камень на срце.

„Франциско!“ продужи Алексисъ оборенимъ очима; „мени е познато, да вы графа нелюбите, вы лепа ружа, чиста и неузмућена, заръ обете — немойте се лютити — да вашу судбу съ еднимъ одбаченимъ скопчате?“

„Вама непристой, графа осуђивати. Монкрифъ постае крозь четрнаишь дана мой супругъ, и онъ ће ме знати одъ увреде едного подрзльивца бранити“, говораше удовица, али гласомъ, кой бы вештомъ позорнику показао, да іой е овакій гласъ више суета уливала, суетакоіой се допадало, съ чувствама едного младогъ человека титрати се.

Мртво бледило появи се на лицу Алексисовомъ. Сузе, велике сузе канале су му низъ образе. Алексисъ го, ворећи слабымъ гласомъ дркташе:

„Продрзльиваць! Франциско, нисамъ я никадъ быо, него доброћудно дете. Вы сте свирѣпо мое срце одъ себе отурили, о Франциско! вы га нигда нисте ни познавали. Вы нисте нигда слутили о великой, чистой любви кою самъ я за васъ осећао. Вы сте разорили ружичный санъ мога живота; и скоро ће постати онъ за мою главу круна одъ трня. Я се разстаемъ одъ васъ Франциско, съ крвавимъ срцемъ, съ Богомъ остани, на вѣки съ Богомъ.

Погледа іой у лице, руже на нѣнимъ образима заменуше кривови; сузе у очима. Алексисъ падне предъ нѣомъ на колена, узме е за руке и претисне еданъ ватреный полюбаць на нѣи, тако ватренъ и жаркій, као пламень. Скоро затимъ исчезне Алексисъ.

Дуга тишина протече; Франциска дозволи слободный токъ нѣнимъ сузама. Напоследку пробуди се изъ тогъ сна и стане предъ огледаломъ. Уплаши се одъ свогъ собственогъ изгледа.

„И опеть самъ га любила, яко любила!“ говораше лепа удовица, „онъ и графъ: младость и лепота спрѣху — овде Франциска натрапа себе на едну мисао самолюбия, одъ кое се сама стидила.“ — „Али шта е сирома художникъ према едномъ графу? Овај гордый нектр триумфира своимъ сузама надамномъ я оћу да поставемъ графинца Монкрифъ.“

Поноћи. Престолна варошь почиваше у сну, само у палатама великаша горау свеће. Кола су грмила преко яке калдрме къ дворани, у којой се концертъ давао. Страный еданъ вештакъ быяше овде, и имаћаше ту чудновату мисао, да у поноћи свира, кадъ е све стравитомъ волшебству ноћи одано, кадъ природа свой црнй огртаць

жалости огне, и њна се круна на далеко светли; звезда посееана. Кадъ природа спава, а на небу се милиони светилица виде, онда е удесно време за музику, онда звукови обузимаю срце човечиє, тако да постав меко и гибко за упечатлїнїе. Вештакъ е знао свое време избрати. Ни єдно место нїе остало празно; дуго су очекивали на тогъ славногъ вештака, о комъ е светъ тако много говорио. Напоследакъ се покаже, прославлїный Алексисъ. Њгова ношња беше проста, ништа измишлїно, ништа изабрано, никакви женїялни бркови, нити будаластїй намештай косе, него носаше се црно, врь црнае боя, боя жалости, а тужити мора свакиї правый вештакъ. Само мало њи знаду зашто?

Алексисъ нїе кокетирао ни съ дамама ни са своїомъ свиркомъ. Онъ ступи напредъ. Засњиваюће свеће ударау на мртвачину и чинау црне кругове. Алексисъ бледъ, али благородногъ лица метне гудило на виолину и засвира — боже благий, зашто е народъ у еданпутъ овако побледїо — та нема ни пожара, ни потопа, нити буне! Не, Алексисъ свира, о боже, онъ свира!!! А што плачете, вы детиньски людїй? Алексисъ свира, ъгова виолина говори она приповеда тайну ъговогъ живота и загометку ъгове внутрености. Виолина постаде дете ружичногъ лица, али црнимъ флоромъ увїено. Гласови трепте тако меко, пиште тако тужно као дете, изгнано изъ рая; звукови постаю ячи, пунїи, виткїй, чуєте ли сладостно кукањ у сїновитомъ ладнику обколїномъ с бршляномъ и мирисномъ ладовиномъ ноћи? Чуєте ли молбу и шапутанѣ, чезню и испуненѣ? и опетъ насъ као некимъ волшебствомъ баца ово мало орудїе, часъ на снеговите планине, часъ у альпїске долине, часъ у дворове, а часъ опетъ међу стїне. Ласкателни звукови уступаю бурнима, међу стїнама валя се планинска рѣка, исполнїски таласи пенуше се у висъ и валяю грно каменѣ; горе висї црнѣ и мрачанѣ воздухъ као мртвачко покривало, мунѣ севаю, громови пуцаю; светъ е у вреню, буря, онака буря, какву е срце овогъ вештака єдномъ издржало. Алексисъ е быо бледъ као крпа, кадъ е свршио. Быо е већ оставїо свою виолину на страну, кадъ се народъ изъ свогъ удивленя пробудїо, и беснеће плѣсканѣ руку ечало е у тихой ноћи. Алексисъ ѡѣшаше крозъ усамлїне сокаке; дуго е блудїо, ноћ беше дивно лепа. Надъ вароши бацаше свое бледо светило месецъ, као светилникъ у дворани позоришта, иста варошъ изгледаше подобно позоришту, съ кога се све уклонило, само Алексисъ представляше свршетакъ. Слуга му донесе у обиталиште позиве на ручкове, части и вечернї забаве. Такође еданѣ, на комъ е са златнимъ словима стояло написано: „Франциска графїца Монкрифъ.“

Алексисъ е дуго гледао тай листъ, то беше позивъ за сутрашнїй данъ. Сама га е графїца съ неколико обвезателны речи спровела.

„Штета, што тако доцнанъ долази, и прошлостъ лежи ми одвећ далеко, да бы ме могла узнемирити. Гди е душа преболна, тамо ћу се и я одъ света удалити.“ Тако и буде. Алексисъ е изгубїо срећу живота чрезъ любовь; садъ му е вештина ѡно царство отворила, а покрай ѡ заборавао е на животь, онъ живљаше само за ню, коя му нїгда нїе могла быти неверна. Шта му е жена єдна могла поднети, жена, коє очи окрећу се као ватрени точкови и коя е свакиї часъ готова издати любимца свога срца?! Али верна е вештина, верно е художество; оно почива на срцу вештака, оно чини ѡѣга и хиляде други срећнима.

Првога ютра отиде Алексисъ графїци. Нађе е у найотмѣнїой и найнамамлївоїй домаћой альнини.

„Графїце! вы заповедате.“ — —

„Заповедамъ, Алексисе?!“ говораше графїца, „я мислимъ ваше собствено срце — —.“

„Моє срце?“ говораше горко вештакъ.

„О вы несташко!“ преѣшаше му графїца мислећи се съ претомъ, на челу „есте л' вы — али гле садъ, како се мы женске яко варамо. Найпре намъ се заклиню на вечиту верность, па после — но опетъ одите амо, вы гордельвиче, и сядите до мене. Вы вештацы научили сте да вамъ се ласка, али зайста Алексисе, чрезъ четири године поставили сте полубогъ у вештини свирке. Я самъ была юче обчарана, зайста, я се съ вама дичимъ.“ И она му одкланяше рукомъ црну косу съ узвишеногъ чела. Франциска се чудила Алексису, што е тако ладанъ.

„А знате ли вы и то, да се за ове четири године много променило. Мой е мужъ погинуо у єдномъ удвою.“ —

„За єдну младу удовицу нїе то тако велика несрећа!“ примѣти Алексисъ.

„Єли?“ рекне графїца, метнувши му руку на раме. — „Али вы се не сердите више збогъ — е, то беше онда само єдна паметна удая.“ —

„Милостива госпо, паметь советує човєка често, да чини оно, што срце некога за свагда уцвели!“ Алексисъ дигне се, графїца побледи.

„Дозволите ми, да вамъ се препоручимъ!“ рекне вештакъ.

„Вы ме оставляете, Алексисе?“ говораше графїца, а сузе їой преобразе очи.

„Тако ради еданѣ вештакъ госпо! вы сте моє срце уцвелили, то некъ вамъ Богъ опрости. Я любити више немогу, врь я любимъ вештину, зато остайте съ Богомъ у овомъ животу нећемо се више срести!“

О Д Л О М Ц Ы.

Изъ кнїге: „i discorsi di Niccolo Machiavelli sopra la prima deca di Tito Livio.“

(Продуженїе.)

IV. Какыль опасностиа подвергава се онай, кои найвише савѣтує какву стварь; и што е ова стварь изванреднїа, то су еєће опасности. Колико е опасно, заузети се за єдну нову стварь, коя многима принадлежи, и како е тешко, съ њомъ руководити, и у руковођеню одржати, врло е дугъ и высокъ предмѣтъ за претресиванѣ; но овде ћу за садъ говорити само о онымъ опасностиа, кою на себе навлаче они, кои савѣтую, да се самъ владатель заузме єдне озбылїне и важне ствари, тако, да се цѣло савѣтованѣ о той ствари, ѡму препишує. Будући да люди суде о стварма по резултату, то се цѣло зло, коє одъ ту да произлази, приписує важности савѣтованя: а ако стварь добро изнадне, онда се то препоручує; али користь нїе ни найманѣ равна штети. Извѣстно е, да они, кои штогодъ савѣтую држави или владателю надаю у слѣдуюће теснаце: ако несавѣтую оно, што їимъ се свиди полезно за државу и за владателя, онда неиспуняваю свою дужность; ако ли што савѣтую, онда бацаю у опасность свою срећу свой животь, или и саму државу. Брь су сви люди у томъ обзиру слѣци што по резултату суде о добрымъ и злымъ савѣтима. А за избѣћи ову срамоту или ову опасность, нема другогъ средства, но да умѣрено суде о ства-

рима, да се незаузимаю за извршенъ свогъ савѣта, да изкажу свое мнѣніе безъ икакве страсти, и да то безстрастно бране, тако, да ако се нѣгово мнѣніе буде саслушало: то да се чини, као да држава или владатель своевольнотомъ мнѣнію слѣдуо. Ако тако учинашь, онда нико неће на тебе омрзнути; ерѣ ниси слѣдовао противъ воли многи савѣтодаваца, а ту башъ лежи опасность, кадъ су многи противословили твою мнѣнію, кои у рѣвовомъ излазку гледи, да те упропасте. И ако у томъ случаю незадобія се она слава, коя слѣдуе, кадъ еданъ противъ многи савѣтуе едну стварь, коя добро изпадне, ипакъ изопогъ горенаведеногъ умѣреногъ владаня произлазе два добра: едно, што немогу слѣдовати икакве опасности за савѣтодавца, а друго, ако си умѣрено какву стварь савѣтовао, а збогъ противорѣчія други твой савѣтъ не бы примљивъ, онда ты добіяшь велику славу, премда такова слава незаслужуе велику похвалу, ерѣ е она саюжена съ штетомъ државномъ. Я мыслимъ, да нема другогъ средства, за избѣћи оне опасности, ерѣ кадъ бы рекао, да они ћуте, и да изкажу свое мнѣніе, то неслужи владателю и држави на никаку ползу, а опасность неће они моћи избѣћи, ерѣ ће за кратко време постати подозрителни. И тако дакле зло за онога, кои е ћутао, кадъ е требало, да говори, и кой говори, кадъ е требало, да ћути; и тако неизбѣгава опасность, што не ништа савѣтовао. Зато мыслимъ, да се треба придржавати горенаведеногъ умѣреногъ пута.

ДВОГУБА ЗАКЛЕТВА ПОПРАВЛѢНЯ.

(Изъ Жанъ Пола.)

Хайрихъ е быо петнайстогодишній младићъ; то значи, пунъ добры намѣра, кое е редко извршавао, и пунъ погрешака, за кое се сваки данъ каю; онъ е отца и учителя свогъ усрдно любіо, но задовольства своя често већма; онъ бы обоимъ нѣма, радо животъ свой жертвовао, али волю свою не; нѣговъ пламтећій духъ, ние онима, кое е онъ любіо више суза причинявао, него и самомъ нѣму. Тако е блудіо тужно нѣговъ животъ између каеня и сажрешеня; и тако одузме нѣгова дуга промена, добри намѣра, и рѣви погрешака, нѣговимъ пріятельима, а и самомъ нѣму, надежду да ће се поправити.

Садъ већ ние више, графу отцу нѣговомъ са одвећъ често ранѣногъ срца, та брига силазила, да ће Хайрихъ у академіи и по путованю, гди странпутице порока, све лепше и клизавие биваю, и гди нестиже натрагъ водећа рука, и споминюћи гласъ отца, изъ слабости у слабостъ падати, и напоследакъ повратити се са окаляномъ обезсилномъ душомъ коя е све нѣне невинне лепоте изгубила, и саму сенку добродѣтели, каенъ.

Графъ е быо нѣжанъ, тихъ и смиренъ али болешливъ и превећъ благъ. Гробъ супруге нѣгове, као да е стаю изподъ землѣ на којој онъ стои, подкопавао е сваку лею гди е онъ цвећа тражио. — Садъ разболе се онъ на данъ рођеня свогъ и може бити збогъ тога, ербо су тако слабе груди мало сносити у станю быле, какавъ данъ, гди га е срце већма на ню опоминяло. Докъ е онъ изъ едне несвести у другу падао, оде мучећи се синъ у Енглезку шумицу гди е гробница матере нѣгове стаала, и поредъ нѣ една празна, кою е отаць нѣговъ, за себе санидати дао; ту се завѣри онъ духу матере своје, да ће се одсадъ борити са гнѣвомъ своимъ и са прекомѣрномъ жельомъ за задовольствама. Та рожденый данъ отца нѣ-

говогъ, говорио му е: „Слаба земля, коя твогъ отца држи, и нѣга одъ праха матере твоје дели, скоро ће се провалити, може бити за неколико дана, и онда умире онъ ожалосченъ, и долази твојој матери, безъ да јој казати може, да си се ты поправио.“ О како е яко онъ тада плакао; но несрећни Хайриху, шта помаже твоје осећанъ и плачь безъ поправлѣня твогъ?

После неколико дана подигне се нѣговъ отаць, и са претераномъ осетливосћу болестника, претисне овладанъ радостю и надеждомъ каюћегъ се младића, на пламтеће груди. Хайрихъ опиенъ радостю, збогъ оздравлѣня и полюбца отца свогъ постане јошъ више весео и необузданъ — почне пити и све већма се запусти — нѣговъ учитель, којі е гледао да болешливу мекостъ отца нѣговогъ са снажномъ строгостю својомъ поправи, противи се той опиеној радости — но Хайрихъ постане ватренъ и заповестима, кое онъ ние, за благе и отеческе држао, непокоранъ — и будући е учитель постоянно, силно и нуждно повторавао, увреди онъ у несвестной радости својој, предубоко, срце и честь старогъ пріятеля свогъ — и онда одлети непокорностъ сирамъ учителя, као отровна стрела на већъ често ранѣно срце отчино, онъ подлегне той рани, и падне опетъ на болну постелю на трагъ.

Я нећу любезна децо, да вамъ хайрихову тугу и кривицу описуемъ но ставите у строгу пресуду, кою надъ нѣмъ изрећи морате, и сваку ону, кою сте вы учинили; ахъ, кое дете може предъ смртню постелю родителя свој доћи, безъ да немора казати: „Ако и нисамъ нѣновомъ животу година одузео, о! то опетъ скратио самъ имъ, животъ баръ за неделю дана — ахъ болове, кое я садъ оћу да ублажавамъ може бити да самъ самъ причиню, или баръ увећао и миле очи, кое би тако радо јошъ кой сать у животъ гледале, само мое погрешке рание затвараю!“ — Но безумный смртни зато тако смѣло греши, што му се убиточна слѣдства скриваю; — онъ одреши раздираюће зверинъ, кое е у прсима нѣговимъ затворено, и пушта га да ноћу мећъ люде иде, али невиди, колико невини пуштено чудовиште счепа и дави.

Лакомислено баца суровъ човекъ тиняюће угљављ грехова свој око себе, и текъ кадъ онъ у гробу лежи, запале се за нѣмъ колебе одъ варница кое е просипао, и онда се вуче димъ на нѣговъ гробъ и стоїи тамо вѣчно као срамный стубъ. —

Како е надежда да ће графъ оздравити изчезла, ние могао хайрихъ све већма слабеће тѣло доброгъ отца свогъ одъ туге гледати; онъ се задржавао у најближой соби, и докъ су се несвести са животомъ отца нѣговогъ играле, клечао е онъ као злочинаць ћутаюћи, и затвараюћи очи одъ будућности, и одъ раздираюћегъ гласа; онъ е мртавь! —

Напоследакъ морао е предъ болногъ отца изаћи, да се с' нѣмъ прашта; отаць поклони му любовь свою, но не више поверењ, и рекне: поправи се сине, али необећавай више!“

Хайрихъ е лежао поредъ себе отца свогъ, оборенъ жалостю и стыдомъ, кадъ на еданпутъ као будећи се, чуе како нѣговъ старыи учитель, којі е и учитель нѣговогъ отца бив, овога благосила, као да се већ најдужа ноћ на ладный животъ навлачи: „прећи тио у другій светъ говорио е онъ, ти добродѣтельный човече; ты вѣрный учениче; све лепе намѣре, кое си ти испунио, све побѣде, кое си надъ собомъ одржао, и сва добра дѣла твоя мораю садъ као светло црвени вечерњи облаци, крозь су-

мракъ умирая твогъ пролазити! Надай се јошть у последнѣмъ часу твогъ у твогъ несрећногъ Хайриха, и намени се ако ме чуешъ и ако у твогъ умирающемъ срцу јошть узхићеня има.“

Болестникъ се ние могао разабрати, у тавной ноћи несвести, и разслабљены умъ држао е гласъ учителя, за гласъ сина, и онъ рекне муцаюћи: сине я те невидимъ али чуемъ твой гласъ, мети руку твою на мене, и закуни се да ћешъ болій быти. „Садъ утрчи Хайрихъ унутра, да заклетву положи; но учитель мане му рукомъ, метне руку на оладнеће срце, и рекне полако: Я ћу се заклети у ваше име. —

Но на еданпутъ осети онъ да е срце умрло, и да се одмара одъ дугогъ движения живота. „Бежи, несрећниче“ рекне, онъ е безъ надежде умро.“

Хайрихъ побегне изъ двора. О како бы онъ ону жалость гледати или делити смео, кою е самъ приятельма отца свогъ причинио? само учителю рекне да ће се повратити, и у кое време. Посртаюћи, и гласно плакаюћи, дође у Енглезку шумицу, гди угледа беле гробнице, како као бледи скелети зеленило шумице пресецаю. Но ние имао толико дрзновеня да празный гробъ будуће мирно обиталиште отца нѣговогъ додирне, онъ се само наслони на другу пирамиду, подъ кою е едно срце лежало, кое ние нѣговомъ кривцомъ умрло, и кое е већъ давно мирно лежало, у прау распадаюћи се прсию. Онъ ние смео плакати ни заверавати се, ћутаюћи, оборено и дубоко носило е онъ тугу свою дѣлѣ. Свуда су га сретале опомене нѣговогъ губитка, и кривице нѣгове — свако дете кое е радостно предъ отца свогъ трчало, была е една — свакій звукъ звона долазио е изъ мртвачкогъ звона — свака руна была е гробъ.

Хайрихъ дође у дворъ. После петъ мрачни дана, пуни камя и мученя, тежио е да приятеля отца свогъ види и да га са првенцима поправљня свогъ тѣши. Човекъ лепше ожали мртве кое е любии, кадъ сузе други утишава него кадъ свое пролива; и наилучшій венацъ, одъ цвећа и кипариса, кой ми можемо на гробове наши мали метути, то е сплетъ одъ добры дѣла.

Онъ е тео, текъ ноћу у дворъ да дође, ербо се стидно, дано, у обиталиште жалости, да ступи. Кадъ е крозь шумицу пролазко, стояла е бела пирамида, отчине гробнице страовито између живогъ граня, као што плива црный облакъ дыма, изгореногъ села, у плаветнилу ведрогъ неба. Онъ се наслони на тврдый ладный стубъ и само е потмуло и безгласно плакати могао, и у мрачномъ мукама напућномъ срцу ние се ни една мисао видила. Ту е стаю одъ свакогъ остављнѣ; ние било нѣжногъ гласа, кой бы рекао: неплачи више! ние било отеческогъ срца, кое бы разнѣжено рекло: ти си доста казнѣнъ. Врѣови дрва шуштали су као да се луте, и мрачность чинило му се да е бездна. Тай неповратный губитакъ разлие се око нѣга, као море, кое се никадъ непомиче, и никадъ неопада.

Напоследакъ кадъ му се една суза одронила, угледа онъ одну звезду на небу, коя е благо као око каквогъ небесногъ духа, између врѣова на нѣга гледала; садъ дође блажій боль у прси нѣгове, онъ помисли на заклетву поправљня, кою е смрътъ разкинула, спусти се полако на колена, и гледаюћи горе у звезду, рекне: О отче, отче! (и туга му задуго загуши гласъ) овде лежи твое несрећно дете на твогъ гробу, и заклинѣ ти се. — Есте невинный смиренный душе я ћу се поправити; прими ме

опеть! — Ахъ кадъ би могао какавъ знакъ дати, да си ме чуо.“

На еданпутъ почне шуштати око нѣга; — полако уклони неко гране на страну, и тихимъ гласомъ проговори: я самъ те чуо, и надамъ се опеть. То е было нѣговъ отацъ.

Средиѣ, између смрти и сна, сестра смрти, несвѣсть поклонила му е опеть животъ као здравъ дубокъ санъ; и онъ е опеть утекао био одъ смрти. Добро отче! и да те е смрътъ, у сыйность другогъ света однела, твоѣ срце, небы могло радостниѣ вѣцати, и већма у сладости преливати се, него у томъ маговеню, воскресеня твогъ гди е твой синъ поправљнѣ пайжешнѣмъ боломъ са болымъ срцемъ на твоѣ пао, и теби наилучшу надежду, кою отацъ имати може поклоню.

Не, докъ завѣса, те мале сцене пада, питаемъ васъ я мили млади читатели: иматели ви родителя, койма, јошть нисте изпунили, наилучшу надежду? О, то васъ и опоминѣ и као гласъ совѣсти, на то, да ће доћи еданпутъ време, гди нећете утѣхе имати, и гди ћете рећи: „Ахъ, они су мене највећма любии, я и самъ ѣ оставио да безъ надежде умру, и био самъ нѣнова последня жалость!“

Една Србкнѣя.

ДОМАШНЕ НОВОСТИ.

— Г. ш.-капетанъ Павле Гудовић постављнѣ е за пр. начальника среза ясеничкогъ окр. смедеревскогъ, а начальникъ истогъ среза подпоручикъ Г. Јованъ Смилянић по потреби службе премештенъ е за начальника среза трнавскогъ окр. чачанскогъ.

— Комисія коя е одрећена за израженѣ судбеногъ поступка, и коя е, има выше одъ по године посведневно прилѣжно засѣдала и на истомъ предмету радила; свршила е овы дана, тай важанъ за судове посао. И избрани и способни членови, кои су засѣдали и радили, надежду даю да ће се станѣ судово, у нашемъ отечеству брзо побољшати.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— У Енглезкой све више и выше разпростиру се немири између надничара и посленика.

— У Цариграду уватили су много товара кнѣига на подобіе часловца, али у нѣима, была су трукована само опорочаваня и грднѣ противу турске, — те све кнѣиге были су спремљне, да се по Бугарской разтуре. Оне су печатане крѣюћи у Цариграду — али е навалице, да бы већу важность у народу имале, метуто да су у Москви труковане. Издательи кнѣига поватани су, а кнѣиге спалѣне су.

— Капетану Шведске лађе „Норме“ Г. Сибергу, што е спасао съ едне трговачке лађе подъ србскомъ заставомъ люде одъ очевидне опасности на црномъ мору, послало е србско правителство едаѣ прстенъ бриљантима украшенъ са зачалнимъ писменомъ княза. Кои прстенъ посланъ е истомъ капетану, преко шведскогъ посланика ју Цариграду.

Огласъ.

Едне велике брѣянице одъ крупногъ филибара изгубљне су, ко нађе нека донесе у Учредничество Шумадинке, гди ће добити добру награду.